

<i>Pan</i> (1894), førsteutgave	<i>Pan</i> (1908), tredjeutgave
«Atten Hundrede og otte og tredive, mener De vel?» Naar jeg sagde noget, lytted han høfligt og opmærksomt dertil og oversaa mig ikke. [67]	Atten Hundrede og otte og tredive, mener De vel?» Hvis hun saa havde svaret: Nej, i nitten Hundrede otte og tredive, vilde han ingen Forvirring ha vist, men blot ha rettet hende igjen og sagt: Det maa vist være galt. Naar jeg sa noget, lytted han høflig og opmærksomt dertil og oversaa mig ikke. [38—39]
I den Retning er hun storartet, hun mangler ingenlunde Hjærte. Men saasandt, som jeg sidder her, hun havde ventet, at jeg skulde have betalt for Kahytsplads til Konen og den Lille, jeg saa det paa hendes Blik. [101—102]	I den Retning er hun storartet, hun mangler ingenlunde Hjærte. Det vil sige, det ved jeg forresten intet om. Men saasandt, som jeg sidder her, hun havde ventet at jeg skulde ha betalt for Kahytsplads til Konen og den Lille, jeg saa det paa hendes Blik. [57]
En anden Aften traf jeg dem paa Vejen, og vi hilste til hinanden, jeg lod Baronen hilse først og tog selv med et Par Fingre op til Huen. Jeg gik sagte forbi og saa ligegyldigt paa dem. [127]	En anden Aften traf jeg dem paa Vejen og vi hilste til hinanden, jeg lod Baronen hilse først og tog selv med et Par Fingre op til Luen for at være uhøflig. Jeg gik sagte forbi dem og saa ligegyldig paa dem imens. [70]
Jeg har et Tørklæde her, om De vil tage det om Dem, jeg har det tilovers..... Nej, De kender mig ikke igen.» Og hun slaar Øjnene ned og ryster paa Hovedet. [137]	Jeg har et Tørklæde her, om De vil ta det om Dem, jeg har det tilovers..... Nej De kender mig ikke igen. Og hun slaar Øjnene ned og ryster paa Hovedet, da jeg ikke modtar Tørklædet. [75]
Æsop rejser Hovedet og lytter, den hører Trin, Eva viser sig. «Jeg er saare tankefuld og bedrøvet iaften,» siger jeg. [154]	Æsop rejser Hodet og lytter, den hører Trin, Eva viser sig mellem Træerne. Jeg er saare tankefuld og bedrøvet iaften, siger jeg. [84]
«Og kendte ikke hun dig?» «Nej..... Men hvorfor sidder du og udfritter mig? Det er stygt af dig. Du faar mig ikke til at sige hendes Navn.» [155]	«Og kendte ikke hun dig?» «Nej hun lod som hun ikke kendte mig Men hvorfor sidder du og udfritter mig? Det er stygt af dig. Du faar mig ikke til at sige hendes Navn.» [84]
Ak, min Geværpibe havde kanske paavirket Kompasset og ført det vild. Det har ogsaa hændt mig engang siden, nu iaar. Jeg ved ikke, hvad jeg skal tro. [165]	Ak, min Geværpibe havde kanske paavirket Kompasset og ført det vild. Det har ogsaa hændt mig engang siden, nu iaar. Jeg ved ikke hvad jeg skal tro. Kanske var det ogsaa Skæbne. [89]
Eva hjalp til i Køkkenet, jeg saa et Glimt af hende. [167]	Eva hjalp til i Køkkenet, jeg saa et Glimt af hende. Tænk at Eva ogsaa var her. [90]
Baronen trak Øjenbrynene tilvejs og gav ham et forbauset Blik gennem sine tykke Brilller; men Doktoren lod som ingenting. Hvad brød han sig om Baronen! [170—171]	Baronen trak Øjenbrynene tilvejs og gav ham et forbauset Blik gennem sine tykke Brilller. Slige Flauser havde han kanske aldrig hørt. Men Doktoren lod som ingenting. Hvad brød han sig om Baronen! [92]
Hun sagde: «Men hvorfor gaar I ikke ud i Køkkenet? Eva er der. Jeg synes, I burde holde	Hun sa: Men hvorfor gaar I ikke ud i Køkkenet? Eva er der. Jeg synes I burde holde Eder derude.

Eder derude.» Efter dette saa hun hadefuldt paa mig. Jeg sagde: [171]	Efter dette saa hun hadefuldt paa mig. Jeg havde ikke været meget i Selskaber, men jeg havde aldrig hørt en saadan Tone før i de faa jeg havde været. Jeg sa: [93]
Og hun falder med lukkede Øjne om min Hals. En Sittren gaar gennem hende. [175]	Og hun falder med lukkede Øjne om min Hals. En Sittren gaar gennem hende. Jeg bærer hende ind i Skogen. Hesten staar og venter. [95]
Cora ligger og ser paa mig, Klokken tikker paa Kaminen, udenfor mine aabne Vinduer bruser Byens Larm. [205]	Cora ligger og ser paa mig. Før var det Æsop, men nu ligger Cora og ser paa mig. Klokken tikker paa Kaminen, udenfor mine aabne Vinduer bruser Byens Larm. [109]
Op med Vinduerne igen, op med hele Døren, hid, I glade Mennesker, kom ind! Hel, Bybud, gaa et Ærinde for mig..... [206]	Op med Vinduerne igen, op med hele Døren, hid, I glade Mennesker, kom ind! Hej, Bybud, gaa et Ærend for mig efter mange Mennesker..... [109—110]
Om Aftenen drak han sig fuld med en gammel Dværg af en Indfødt og dennes Søn, og han omfavned ogsaa mig og vilde absolut have mig til at drikke med. «De er saa elskværdig iaften,» sagde jeg. Saa lo han meget højt og svared: «Her ligger nu vi to midt indi Indien og skyder Vildt, hvad? [224]	Om Aftenen drak han sig fuld med en gammel Dværg af en Indfødt og dennes Søn, og han omfavned ogsaa mig og vilde absolut ha mig til at drikke med. Saa lo han meget højt og sa: Her ligger nu vi to midt indi Indien og skyder Vildt, hvad? [118—119]
«Ja,» siger han til Forklaring, «jeg kan ikke være bekendt at have rammet en Leopard i Siden.» Det var formeget for hans Forfængelighed, at han havde gjort et saa simpelt Skud, altid vilde han være den første. [222]	Ja, siger han til Forklaring, jeg kan ikke være bekendt af at ha rammet en Leopard i Siden. De er saa elskværdig iaften, sa jeg. Det var formeget for hans Forfængelighed, at han havde gjort et saa simpelt Skud, altid vilde han være den første. [117—118]